

Тя подсвирна, и презъ отворения прозорецъ скочи единъ тънъкъ, високъ момъкъ съ подути бузи. Той бѣше увитъ съ червено-морава перелина и съ качулка на глава.

— Вѣтре, — каза му Майка Природа, — тѣзи деца и азъ искаме да оживѣе това село, и затова му е нуженъ въздухъ. Дай му малко!

— Да, майко, — каза вѣтърътъ, като се поклони, па духна надъ селото и изкочи презъ прозореца. Майка Природа плесна леко ржце. Другъ момъкъ се яви на прозореца.

— Дъждецъ, я полѣй това село!

— Ей сега, майко! — И той пороси играчката и избѣга. Боянчо и Елка гледаха захласнати.

— А сега да повикаме и Слънчо, — рече Майка Природа и започна да пѣе чудна пѣсничка.

Единъ слънчевъ лжчъ светна въ стаята и освѣти играчката. Децата заплѣскаха ржце. Селото се съживяваше. Бебето почна да мърда. Майка му го залюлѣ. Момчето и момичето заиграха съ топка. Пѣтелътъ запѣ.

Но това трая само нѣколко минути. Всички започнаха да се движатъ по-слабо. Боянчо забеляза това и извика:

— Ахъ, гледайте, гледайте, тѣ умиратъ!

— Да, — каза Майка Природа, — ние забравихме храната.

Тя дрънна съ едно звънче и на вратата се яви ниличкъ, пѣленъ момъкъ.

— Я, вижъ, синко, тѣзи хора въ селото ще умратъ отъ гладъ!